

**ΕΡΓΑΣΙΑ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΠΟΛΕΜΟΣ**

Δυο λόγια για την έκδοσή...

Η σύντομη πορεία της ομάδας μας, οι κουβέντες και οι αναλύσεις που κάναμε μέχρι τη διάλυσή της, αποτυπώνονται με απλό και άμεσο τρόπο μέσα σε αυτό το κόμικ των Prole. Κανένα λογοτεχνικό / καλλιτεχνικό ενδιαφέρον δε μας οδήγησε στη μετάφραση και το μοίρασμά του. Η κοινή μας ανάγκη για ανάλυση της πραγματικότητας και η εναντίωση μας προς τον τρόπο που αυτή είναι δομημένη ήταν οι λόγοι που μας οδήγησαν σε αυτό. Μέσα σε λίγες σελίδες ενός ευκολοδιάβαστου κόμικ, συμπυκνώνονται κουβέντες και αναλύσεις πολλών μηνών.

Αντιλαμβανόμαστε ολόκληρη την οργάνωση της κοινωνίας ως ένα διαρκώς μεταβαλλόμενο πλέγμα διαχωρισμών. Παραμένοντας αδύναμοι και διαιρεμένοι αποτελούμε την πρώτη ύλη που δομεί το σύστημα που μας εκμεταλλεύεται. *«Εκείνο που πρέπει να καταργηθεί εξακολουθεί να υπάρχει και μαζί του συνεχίζεται και η φθορά μας... μας ερημώνουν, μας ξεχωρίζουν, τα χρόνια περνούν και δεν έχουμε αλλάξει τίποτα...»* (Yves Le Manach, *Κριτική της μορφής*)

Ελπίζουμε η προσπάθεια αυτή να βοηθήσει στο βαθμό που της αναλογεί στη διάδοση της ταξικής ανάγνωσης της πραγματικότητας και να συντελέσει τα μέγιστα στην όξυνση του ταξικού πολέμου.

Για την Επανάσταση
Για τον Κομμουνισμό
Για την Αναρχία

Προλετάριοι Χωρίς(?) Αυταπάτες
φθίνοπωρο, '08

*«Ζητείται η γνώμη του καθενός για την παραμικρή λεπτομέρεια
ώστε να τον αποτρέψουν να έχει μία για την ολότητα.»*

Raul Vaneigem

Κοιτάμε γύρω μας και βλέπουμε έναν κόσμο πέρα από τον έλεγχό μας. Ο καθημερινός μας αγώνας για επιβίωση διεξάγεται ενάντια σε ένα απέραντο και διαρκώς μετακινούμενο φόντο...

2

...κινούμενο από τις φυσικές καταστροφές στις τρομοκρατικές επιθέσεις... από τη νέα δίαιτα στο νέο λιμό... από τα ροζ σκάνδαλα των επωνύμων στα σκάνδαλα διαφθοράς... από τους θρησκευτικούς πολέμους στο οικονομικό θαύμα... από τις προκλητικές νέες διαφημίσεις στα στερεότυπα τηλεοπτικά παράπονα για την κυβέρνηση... από προτάσεις για το πως να γίνεις ο ιδανικός εραστής σε προτάσεις για το πως να αποτραπούν τα έκτροπα των οπαδών... από νέους πυροβολισμούς της αστυνομίας σε νέα προβλήματα υγείας...

Ίδιες διαδικασίες λειτουργούν παντού... τόσο σε δημοκρατικές όσο και σε ολοκληρωτικές κυβερνήσεις... σε εταιρίες και στις οικογενειακές επιχειρήσεις... στα χάμπουργκερ και στα τόφου... στην όπερα, στη λαϊκή μουσική και στη χιπ-χοπ... σε κάθε χώρα και σε κάθε γλώσσα... στις φυλακές, στα σχολεία, στα νοσοκομεία, στα εργοστάσια, στους πύργους γραφεία, στις εμπόλεμες ζώνες και στα μπακάλικα. Κάτι ροκανίζει τις ζωές μας και φτύνει το θέαμά τους στα μούτρα μας.

Αυτό το κάτι είναι το προϊόν της δικής μας δραστηριότητας. Οι καθημερινά εργαζόμενες ζωές μας πωλούνται ώρα με την ώρα, βδομάδα με τη βδομάδα, γενιά με τη γενιά. Δεν έχουμε ιδιοκτησίες ή επιχειρήσεις για να βγάλουμε λεφτά, έτσι είμαστε αναγκασμένοι να πουλάμε το χρόνο και την ενέργειά μας σε κάποιον άλλο. Είμαστε η σύγχρονη εργατική τάξη. Οι προλετάριοι.

ΕΡΓΑΣΙΑ

«Το κεφάλαιο είναι πεθαμένη (παρελθοντική εργασία) που ζωντανεύει μονάχα σαν το βρικόλακα, ρουφώντας ζωντανή εργασία. Όσο περισσότερη ζωντανή εργασία ρουφά τόσο περισσότερο ζει.»

Karl Marx

Δεν δουλεύουμε επειδή το θέλουμε. Δουλεύουμε γιατί δεν έχουμε άλλο τρόπο να βγάλουμε λεφτά.

Πουλάμε την ενέργειά μας στα αφεντικά, ούτως ώστε να αγοράσουμε αυτά που χρειαζόμαστε για να επιβιώσουμε.

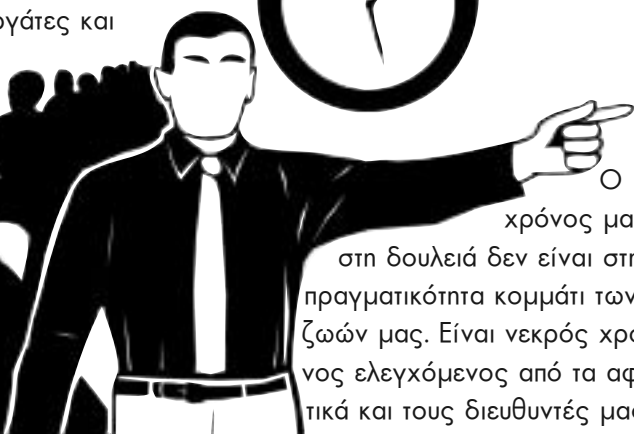

4

Μας τοποθετούν μαζί με άλλους εργατές και μας αναθέτουν διαφορετικά καθήκοντα. Ειδικευόμαστε σε διαφορετικά πόστα και επαναλαμβάνουμε τα ίδια καθήκοντα ξανά και ξανά.

Ο χρόνος μας στη δουλειά δεν είναι στην πραγματικότητα κομμάτι των ζωών μας. Είναι νεκρός χρόνος ελεγχόμενος από τα αφεντικά και τους διευθυντές μας.

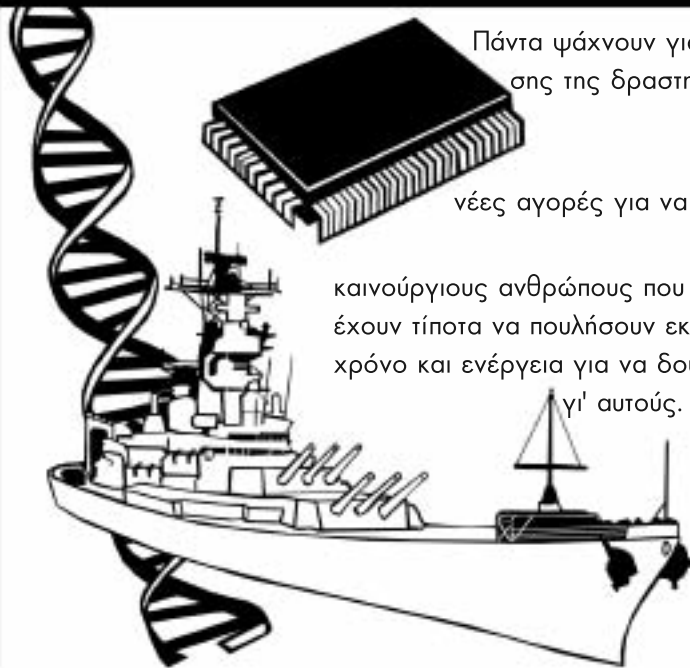

Κατά τη διάρκεια της δουλειάς παράγουμε αυτά που τα αφεντικά μας μπορούν να πουλήσουν. Αυτά είναι αντικείμενα όπως ρούχα, υπολογιστές και ουρανοξύστες ή "ποιότητες" όπως καθαρά πατώματα και υγιείς ασθενείς ή υπηρεσίες όπως να έχεις ένα λεωφορείο που σε πηγαίνει όπου θες, να έχεις ένα σερβιτόρο που παίρνει τη παραγγελία σου ή να έχεις κάποιον που σου τηλεφωνεί και προσπαθεί να σε πείσει να αγοράσεις πράγματα που δεν χρειάζεσαι.

Δε δουλεύουμε εξαιτίας αυτού που παράγουμε. Το κάνουμε για να πληρωθούμε και το αφεντικό μάς πληρώνει για αυτό ώστε να έχει κέρδος.

Στο τέλος της ημέρας τα αφεντικά μας επανεπενδύουν τα λεφτά που κερδίζουν από μας μεγεθύνοντας τις επιχειρήσεις τους. Η δουλειά μας αποθηκεύεται στα πράγματα που τα αφεντικά μας κατέχουν και πουλάνε. Το κεφάλαιο.

Πάντα ψάχνουν για νέους τρόπους αποθήκευσης της δραστηριότητάς μας σε πράγματα,

νέες αγορές για να τα πουλήσουν,

καινούργιους ανθρώπους που δεν έχουν τίποτα να πουλήσουν εκτός από χρόνο και ενέργεια για να δουλέψουν γι' αυτούς.

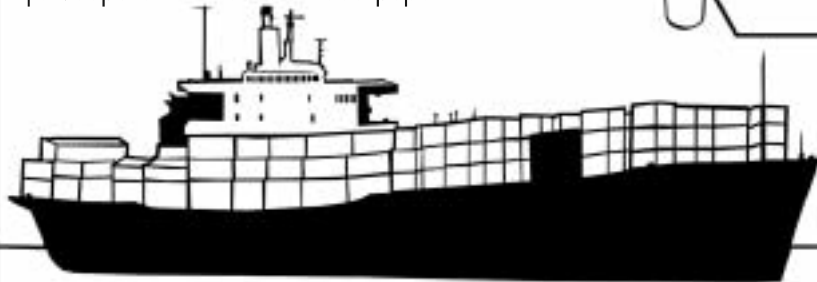

Αυτό που παίρνουμε από την εργασία είναι λεφτά αρκετά για να πληρώσουν το ενοίκιο, το φαγητό, τα ρούχα και τη μπύρα, αρκετά μόνο για να μας κάνουν να ξαναγυρίσουμε στη δουλειά. Όταν δεν είμαστε στη δουλειά, σπαταλάμε το χρόνο μας μετακινούμενοι από και προς τη δουλειά, προετοιμαζόμαστε για τη δουλειά, ξεκουραζόμαστε επειδή είμαστε εξουθενωμένοι από τη δουλειά ή μεθάμε για να ξεχάσουμε τη δουλειά.

6

Το μόνο πράγμα που είναι χειρότερο από τη δουλειά, είναι το να μην την έχεις. Τότε σπαταλάμε εβδομάδες ψάχνοντας για δουλειά, χωρίς να πληρωνόμαστε για αυτό. Αν υπάρχει δυνατότητα για επίδομα ανεργίας, είναι μεγάλος μπελάς να το πάρεις και ποτέ δεν είναι όσο ο μισθός. Η διαρκής απειλή της ανεργίας είναι που μας αναγκάζει να πηγαίνουμε στη δουλειά κάθε μέρα.

Η εργασία μας είναι το θεμέλιο αυτής της κοινωνίας. Η δύναμη που τα αφεντικά μας παίρνουν απ' αυτή, μεγαλώνει κάθε φορά που δουλεύουμε. Είναι η κυρίαρχη δύναμη σε κάθε χώρα του κόσμου.

Στη δουλειά είμαστε κάτω από τον έλεγχο των αφεντικών και της αγοράς.
Αλλά η ίδια πειθαρχία και ματαιότητα επιβάλλεται από ένα αόρατο χέρι και
στην υπόλοιπη ζωή μας. Η ζωή μας μοιάζει με θέαμα που πα-
ρακολουθούμε απ' έξω, χωρίς να έχουμε κανέναν
έλεγχο πάνω της.

Όλες οι άλλες δραστηριότητες τείνουν να γίνουν τόσο αλλοτριωμένες, βαρετές και αγχωτικές όσο η δουλειά: οι δουλειές στο σπίτι, οι εργασίες για το σχολείο, η τεμπελιά. Αυτός είναι ο καπιταλισμός.

ΑΝΤΙ-ΕΡΓΑΣΙΑ

«Φυσικά, οι καπιταλιστές είναι πολύ ευχαριστημένοι με το καπιταλιστικό σύστημα. Και γιατί να μην είναι άλλωστε; Πλουτίζουν από αυτό.»

Alexander Berkman

Η εργασία βιώνεται πολύ διαφορετικά ανάλογα με την πλευρά στην οποία βρίσκεσαι. Για τα αφεντικά, η εργασία είναι ο τρόπος με τον οποίο τα λεφτά τους θα φέρουν κι άλλα, περισσότερα, λεφτά. Για μας, η εργασία είναι ένας άθλιος τρόπος επιβίωσης. Όσο λιγότερο μας πληρώνουν, τόσο λιγότερο βγάζουμε. Όσο πιο γρήγορα μας επιβάλλουν να δουλέψουμε, τόσο σκληρότερη γίνεται η δουλειά μας.

Τα συμφέροντά μας αντιτίθενται. Υπάρχει μια διαρκής πάλη μεταξύ αφεντικών και εργαζομένων στη δουλειά και κατά συνέπεια στην υπόλοιπη κοινωνία που βασίζεται στην εργασία. Όσο περισσότερο πληρώνουμε για νοίκι ή για εισιτήρια λεωφορείου, τόσο περισσότερο πρέπει να δουλέψουμε για να τα πληρώσουμε.

10

Η παρούσα κατάσταση των μισθών, των επιδομάτων, των εργασιακών συνθηκών και ωρών εργασίας, καθώς και η πολιτική, η τέχνη και η τεχνολογία είναι αποτέλεσμα της παρούσας κατάστασης αυτού του ταξικού αγώνα. Το να ξεσπκωθούμε για τα δικά μας συμφέροντα σε αυτόν τον αγώνα, αποτελεί την αφετηρία της σπονόμευσης του καπιταλισμού.

ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

«Λοιπόν, ήρθε επιτέλους η ώρα που ο κάθε επαναστάτης πρέπει να κατανοήσει το γεγονός ότι "ο λαός" και η εργατική τάξη δεν έχουν τίποτα κοινό.»

Joe Hill

Ο πολιτισμός είναι βαθιά διαιρεμένος. Οι περισσότεροι από μας είναι φτωχοί και ξοδεύουν τον περισσότερο χρόνο τους δουλεύοντας, σε αντίθεση με τους πλούσιους κατέχοντες που διοικούν και αποκομίζουν κέρδη από την εργασία μας. Όλες οι κοινότητες και οι θεσμοί της κοινωνίας είναι χτισμένοι γύρω από αυτή τη βασική διαίρεση. Υπάρχουν φυλετικές, πολιτισμικές και γλωσσικές διαιρέσεις και κοινότητες. Υπάρχει διαίρεση και κοινότητα σχετικά με το φύλο και την ηλικία.

Υπάρχει η κοινότητα του έθνους και της ιθαγένειας, όπως επίσης και η διαίρεση μεταξύ εθνών και αυτή μεταξύ όσων έχουν ή δεν έχουν ιθαγένεια.

Είμαστε διαιρεμένοι και ενωμένοι γύρω από θρησκείες και ιδεολογίες. Ερχόμαστε μαζί για να αγοράσουμε και να πουλήσουμε στην αγορά.

Ορισμένες από αυτές τις ταυτότητες υπάρχουν εδώ και χιλιετίες. Μερικές είναι άμεσο αποτέλεσμα του τρόπου που δουλεύουμε σήμερα. Άλλα τώρα, όλες είναι οργανωμένες γύρω από το κεφάλαιο. Χρησιμοποιούνται όλες για να βοηθήνε τα αφεντικά μας να συσσωρεύουν περισσότερο από το νεκρό μας χρόνο που είναι εναποθετημένος στα προϊόντα και για να διατηρούν τη βασική διαίρεση της κοινωνίας χωρίς αυτή να κινδυνεύει να διαλυθεί.

Φτωχοί άνθρωποι μιας χώρας μπορεί να ταυτίζονται με τα αφεντικά τους και να πολεμούν φτωχούς ανθρώπους από άλλες χώρες. Οι εργαζόμενοι δυσκολεύονται να οργανώσουν μία απεργία με εργάτες που μοιάζουν διαφορετικοί και μιλούν διαφορετική γλώσσα, ειδικά όταν μία ομάδα νομίζει ότι είναι καλύτερη της άλλης.

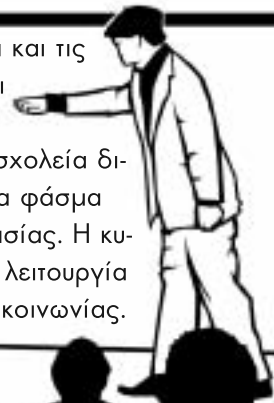

Αυτές οι διαιρέσεις και οι κοινότητες αντανακλώνται και αντανακλούν τον καταμερισμό της εργασίας στην δουλειά.

Όσο αυτές οι διαιρέσεις και οι εκλεκτικές κοινότητες μας επιβάλλονται από τη μία, μια κοινότητα, η κοινωνία των πολιτών, που περιλαμβάνει τα πάντα, μας πλάσάρεται από την άλλη. Αυτή η κοινότητα είναι εξίσου φανταστική και ψευδής. Αρνείται τη βασική διαίρεση της κοινωνίας.

Επιχειρηματίες ελέγχουν την κυβέρνηση και τα media, τα σχολεία και τις φυλακές, τα γραφεία κοινωνικής πρόνοιας και την αστυνομία. Οι ζωές μας ελέγχονται από αυτούς. Οι εφημερίδες και τα τηλεοπτικά κανάλια προβάλλουν τη δική τους οπτική για τον κόσμο. Τα σχολεία διδάσκουν τη μεγάλη ιστορία της κοινωνίας τους και παράγουν ένα φάσμα απόφοιτων και απόβλητων ταιριαστών για διαφορετικά είδη εργασίας. Η κυβέρνηση παρέχει υπηρεσίες για να διατηρεί την ομαλή λειτουργία της κοινωνίας.

Και όταν όλα τα άλλα αποτυγχάνουν, έχουν την αστυνομία, τις φυλακές και το στρατό.

Αυτή δεν είναι η κοινότητά μας.

ANTI-KOINOTHTA

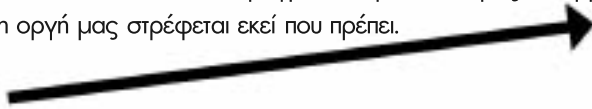
«Μια εξουσία σαν αυτή που η αστική τάξη διαχειρίζεται ακόμα αυτή την περίοδο οφείλεται στην έλλειψη αυτονομίας και ανεξαρτησίας του πνεύματος του προλεταριάτου.»

Anton Pannekoek

Μας στρέφουν τον έναν ενάντια στον άλλο, αλλά εμείς μπορούμε να οργανωθούμε εναντίον τους. Η ουσία της συζήτησης για τις τάξεις και τους "προλετάριους" είναι να επιμείνουμε στον πολύ βασικό τρόπο με τον οποίο άνθρωποι από διαφορετικές "κοινότητες" έχουν στην ουσία παρόμοιες εμπειρίες και να δείξουμε ότι άνθρωποι από τις ίδιες "κοινότητες" πρέπει εμπράκτως να μισούν τους ταξικούς τους αντιπάλους. Αυτή είναι η αφετηρία για να πολεμήσουμε τις υπάρχουσες κοινότητες. Όταν ξεκινάμε να παλεύουμε για τα δικά μας συμφέροντα βλέπουμε ότι και άλλοι κάνουν το ίδιο πράγμα. Οι προκαταλήψεις καταρρέουν και η οργή μας στρέφεται εκεί που πρέπει.

16

Δεν είμαστε αδύναμοι επειδή είμαστε διαιρεμένοι. Είμαστε διαιρεμένοι επειδή είμαστε αδύναμοι.

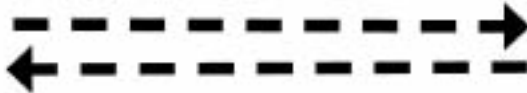
Οι υπάρχουσες κοινότητες αποδυναμώνονται όσο τους επιτιθόμαστε και δέχονται επιθέσεις καθώς αποδυναμώνονται.

Ο ρατσισμός και ο σεξισμός χάνουν την ισχύ τους όταν, εργαζόμενοι, άντρες και γυναίκες, διαφορετικών φυλών, πολεμούν τους ταξικούς τους εχθρούς ο ένας δίπλα στον άλλο. Και αυτός ο πόλεμος γίνεται πιο αποτελεσματικός όταν εμπλέκει ανθρώπους από διαφορετικές "κοινότητες".

Δεν θα υπάρξει ανάγκη για ένα γενικό ισοδύναμο (χρήμα) όσων αγοράζονται και πωλούνται όταν δεν θα υπάρχει ανάγκη να μετράμε εργατοώρες συσσωρευμένες σε αυτά τα αντικείμενα. Αυτό μπορεί να συμβεί μόνο όταν παράγουμε πράγματα ή παρέχουμε υπηρεσίες επειδή υπάρχει η ανάγκη για αυτά και όχι για να τα ανταλλάξουμε.

Δεν θα υπάρχει ανάγκη για μια κυβέρνηση που θα διευθύνει τη κοινωνία, όταν η κοινωνία δεν θα είναι διαχωρισμένη σε αφεντικά και εργαζόμενους - όταν οι άνθρωποι θα διαχειρίζονται τις ζωές τους μόνοι τους. Δεν θα υπάρχει η ανάγκη για εθνικές ή φυλετικές κοινότητες (και θα υπάρχει μία ανθρώπινη κοινότητα) όταν η κοινωνία δεν θα είναι διαχωρισμένη σε πλούσιους και φτωχούς.

Ο τρόπος για να δημιουργήσουμε αυτές τις συνθήκες είναι να πολεμήσουμε τις υπάρχουσες.

18

Η τάση δημιουργίας αυτής της κοινότητας πολεμώντας ενάντια στις υπάρχουσες συνθήκες των ζωνών μας, συνεπώς ενάντια στην εργασία, το χρήμα, την ανταλλαγή, τα σύνορα, τα έθνη, τις κυβερνήσεις, την αστυνομία, τη θρησκεία και τη φυλή ονομάστηκε κατά περιόδους κομμουνισμός.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

«Όσο περισσότερο μας κυβερνούν τόσο λιγότερο ελεύθεροι είμαστε.»

The Alarm

Η κυβέρνηση είναι το μοντέλο της πολιτικής δραστηριότητας. Πολιτικοί που αντιπροσωπεύουν διαφορετικές χώρες, περιφέρειες ή "κοινότητες" μάχονται ο ένας τον άλλο. Μας ενθαρρύνουν να στηρίζουμε τους ηγέτες με τους οποίους διαφωνούμε λιγότερο και ποτέ δεν εκπλησσόμαστε όταν τελικά μας τη φέρνουν.

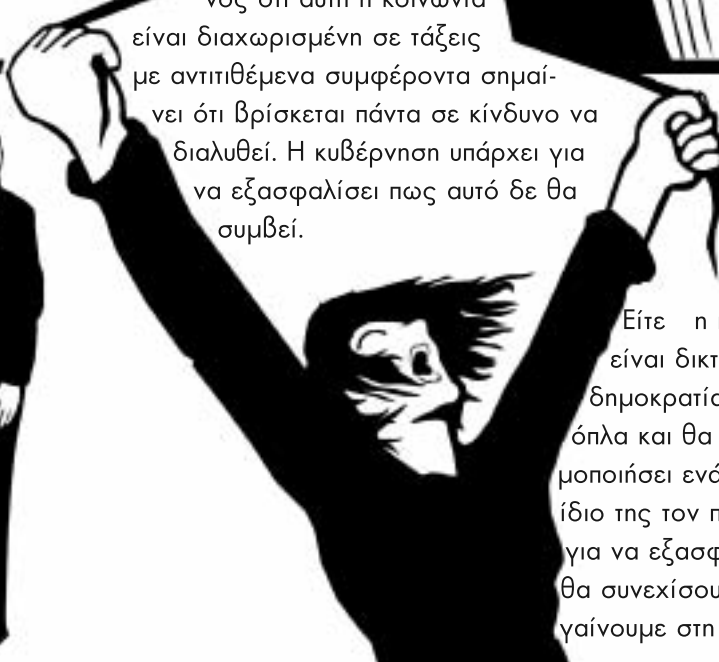
Το εργατικό παρελθόν ενός πολιτικού ή οι ριζοσπαστικές του ιδέες καταντούν άχρηστες όταν αρχίζουν να κυβερνούν. Δεν έχει σημασία ποιος είναι στη κυβέρνηση, η κυβέρνηση έχει τη δική της λογική.

20

Το γεγονός ότι αυτή η κοινωνία είναι διαχωρισμένη σε τάξεις με αντιτιθέμενα συμφέροντα σημαίνει ότι βρίσκεται πάντα σε κίνδυνο να διαλυθεί. Η κυβέρνηση υπάρχει για να εξασφαλίσει πως αυτό δε θα συμβεί.

Είτε η κυβέρνηση είναι δικτατορία είτε δημοκρατία κατέχει τα όπλα και θα τα χρησιμοποιήσει ενάντια στον ίδιο της τον πληθυσμό για να εξασφαλίσει ότι θα συνεχίσουμε να παγαινουμε στη δουλειά.

Μέχρι πριν λίγα χρόνια, μία τρομερά ασταθής κατάσταση σε μία συγκεκριμένη χώρα μπορούσε να ξεπεράσει κρατικοποιώντας όλες τις βιομηχανίες της χώρας, δημιουργώντας ένα αστυνομικό κράτος και ονομάζοντάς το "κομμουνισμό". Αυτού του είδους ο καπιταλισμός αποδείχτηκε λιγότερο ικανός και ευέλικτος από τον κλασσικό καπιταλισμό της ελεύθερης αγοράς. Με τη πτώση της Σοβιετικής Ένωσης, έπαψε να υπάρχει ένας Κόκκινος Στρατός για να προελαύνει και να σταθεροποιεί καθυστέρηματα με αυτό τον τρόπο: τα κομμουνιστικά κόμματα σε όλο το κόσμο απλώς μετατράπηκαν σε σοσιαλδημοκρατικά.

Ένα πολιτικό κόμμα της εργατικής τάξης είναι αντίφαση όρων όχι επειδή τα μέλη ενός κόμματος δε μπορούν να ανήκουν στην εργατική τάξη, αλλά επειδή το περισσότερο που μπορεί αυτό να κάνει είναι να δώσει στην εργατική τάξη μια φωνή στην πολιτική. Επιτρέπει στους αντιπροσώπους μας να προωθούν ιδέες για το πώς τα αφεντικά πρέπει να διαχειρίζονται αυτή τη κοινωνία πώς μπορούν να βγάλουν λεφτά και να μας έχουν υπό έλεγχο. Είτε υπερασπίζονται την κρατικοποίηση είτε την ιδιωτικοποίηση, περισσότερο κοινωνικό κράτος ή περισσότερη αστυνόμευση (ή και τα δύο), τα προγράμματα των πολιτικών κομμάτων είναι διαφορετικές στρατηγικές διαχείρισης του καπιταλισμού.

Δυστυχώς, πολιτική υπάρχει και εκτός κυβερνήσεων. Κοινοτικοί ηγέτες, επαγγελματίες ακτιβιστές και σωματεία θέλουν να μπουν μεταξύ εργαζομένων και αφεντικών και να γίνουν οι ενδιάμεσοι κρίκοι, οι διαπραγματευτές, τα μέσα της επικοινωνίας, οι αντιπρόσωποι και εν τέλει οι ειρνοποιοί. Πολεμούν για να κρατήσουν αυτή τη θέση. Για να το πετύχουν, χρειάζεται να κινητοποιήσουν την εργατική τάξη με μενους τρόπους ώστε να πιέσουν περισσότερο τους επαγγελματικούς, προσφέροντας την ίδια στιγμή στις επιχειρήσεις μια εργατική δύναμη έτοιμη να δουλέψει. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να μας διαλύσουν όταν αρχίζουμε την απεργία. Μερικές φορές το καταφέρνουν διαπραγματευόμενοι τη συναίνεσή μας, άλλες φορές ξεπουλώντας μας.

Οι πολιτικοί πάντα μας καλούν να ψηφίσουμε, να επαναπαυτούμε και να τους αφήσουμε να διαπραγματευτούν. Να ευθυγραμμιστούμε πίσω από τους ηγέτες και τους ειδικούς σε ένα είδος παθητικής συμμετοχής. Αυτοί οι μη-κυβερνητικοί πολιτικοί προσφέρουν στην κυβέρνηση έναν τρόπο για να διατηρηθεί ειρηνικά το status quo και σε αντάλλαγμα κάμπιζνες διαχειριζόμενοι την αθλιότητά μας.

Τα πολιτικά κόμματα είναι γραφειοκρατικά. Τείνουν να αντανakλούν τις δομές της εργασίας, όπου δραστηριότητα ελέγχεται από τα πάνω. Δημιουργούν ειδικούς στη πολιτική. Δημιουργούνται πάνω σε ένα διαχωρισμό μεταξύ ηγετών και ηγούμενων, μεταξύ αντιπροσώπων και αντιπροσωπευμένων, μεταξύ οργανωτών και οργανωμένων. Δεν είναι κακή επιλογή για το χτίσιμο οργανώσεων, ο εξωραϊσμός τους με μια μεγάλη δόση συμμετοχικής δημοκρατίας. Είναι ένα άμεσο αποτέλεσμα αυτού που τα πολιτικά κόμματα και δραστηριότητες προσπαθούν να πετύχουν να διαχειριστούν ένα κομμάτι του καπιταλισμού.

ΑΝΤΙ-ΠΟΛΙΤΙΚΗ

«Ο αναρχισμός δεν είναι μια όμορφη ουτοπία, ούτε μία αφηρημένη φιλοσοφική ιδέα, είναι ένα κοινωνικό κίνημα των εργαζόμενων μαζών.»

Dielo Truda Group

Όταν αρχίζουμε να πολεμάμε ενάντια στην υπάρχουσα κατάσταση των ζωνών μας, μία δραστηριότητα εντελώς διαφορετικού τύπου εμφανίζεται. Δεν αναζητούμε έναν πολιτικό για να έρθει και να αλλάξει τα πράγματα για μας. Το κάνουμε εμείς, μαζί με άλλους ανθρώπους της εργατικής τάξης. Μόνοι μας. Όποτε η επίθεση της εργατικής τάξης ξεσπάσει, οι πολιτικοί προσπαθούν να την καταστείλουν με μια πλημμυρίδα εκκλίσεων, παρασκηνιακών και εκλογικών εκστρατειών. Αλλά όταν πολεμάμε για τους εαυτούς μας, η δράση μας, είναι τελείως διαφορετική από τη δική τους. Απαλλοτριώνουμε την ιδιοκτησία από τους κατόχους της και τη χρησιμοποιούμε για εμάς. Χρησιμοποιώντας αγωνιστικές τακτικές ενάντια στα αφεντικά μας, καταλήγουμε να πολεμάμε με την αστυνομία. Σχηματίζουμε ομάδες και ο καθένας παίρνει μέρος στη δράση χωρίς να υπάρχει διαχωρισμός μεταξύ ηγετών και ακόλουθων. Δεν πολεμάμε για τους ηγέτες μας, για τα αφεντικά ή για τη χώρα μας. Πολεμάμε για τον εαυτό μας.

24

Αυτά δεν αποτελούν μια τέλεια μορφή δημοκρατίας. Επιβάλλουμε τις ανάγκες μας στη κοινωνία χωρίς

- διάλογο ανάγκες που είναι ευθέως αντίθετες στα συμφέροντα και τις ευχές των απανταχού πλουσίων.

Δεν υπάρχει άλλος τρόπος για μας, να μιλήσουμε επί ίσοις όροις με αυτή τη κοινωνία.

Αυτή η τάση των αγώνων της εργατικής τάξης, να βγουν εκτός και εναντίον της κυβέρνησης και της πολιτικής και να δημιουργήσουν νέες μορφές οργάνωσης που δεν τοποθετούν την πίστη μας σε τίποτα άλλο πέρα από τη δική μας ικανότητα, ονομάστηκε κατά περιόδους αναρχισμός.

ΠΟΛΕΜΟΣ

25

*«Αφήστε μας να ρημάζουμε τις λεωφόρους
που ζουν οι πλούσιοι.»*

Lucy Parsons

Βρισκόμαστε σε πόλεμο. Ταξικό πόλεμο. Δεν υπάρχει ένα σύνολο ιδεών, προτάσεων και οργανωτικών στρατηγικών που μπορούν να φέρουν τη νίκη. Δεν υπάρχει άλλη λύση εκτός από το να νικήσουμε σε αυτόν τον πόλεμο. Όσο αυτοί διατηρούν τη πρωτοβουλία των κινήσεων, είμαστε διαχωρισμένοι και παθητικοί. Οι αντιδράσεις μας στις υπάρχουσες συνθήκες των ζώων μας είναι ατομικές: παραιτούμαστε από τη δουλειά μας, μετακομίζουμε σε γειτονιές με φτηνότερο νοίκι, προσχωρούμε σε υποκοιτούρες και συμμορίες, αυτοκτονούμε, παίζουμε λόττο, καταναλώνουμε ναρκωτικά και αλκοόλ, πηγαίνουμε στην εκκλησία. Ο κόσμος τους μοιάζει σαν τη μοναδική επιλογή. Οποιαδήποτε ελπίδα για αλλαγή υπάρχει σε φανταστικό επίπεδο: διαχωρισμένη από τις καθημερινές μας ζωές. Είναι "business as usual", με όλες τις κρίσεις και τις καταστροφές που συνεπάγεται.

Όταν κάνουμε επίθεση, αρχίζουμε να αναγνωρίζουμε ο ένας τον άλλον και να πολεμάμε συλλογικά. Χρησιμοποιούμε τα όπλα της ίδιας της κοινωνίας για να τη διαλύσουμε. Απεργούμε, σαμποτάρουμε, ξεσπάμε, λιποτακτούμε, επαναστατούμε και απαλλοτριώνουμε. Δημιουργούμε οργανώσεις με σκοπό να ενισχύσουμε και να συντονίσουμε τις δράσεις μας. Κάθε είδους νέες πιθανότητες ανοίγονται μπροστά μας.

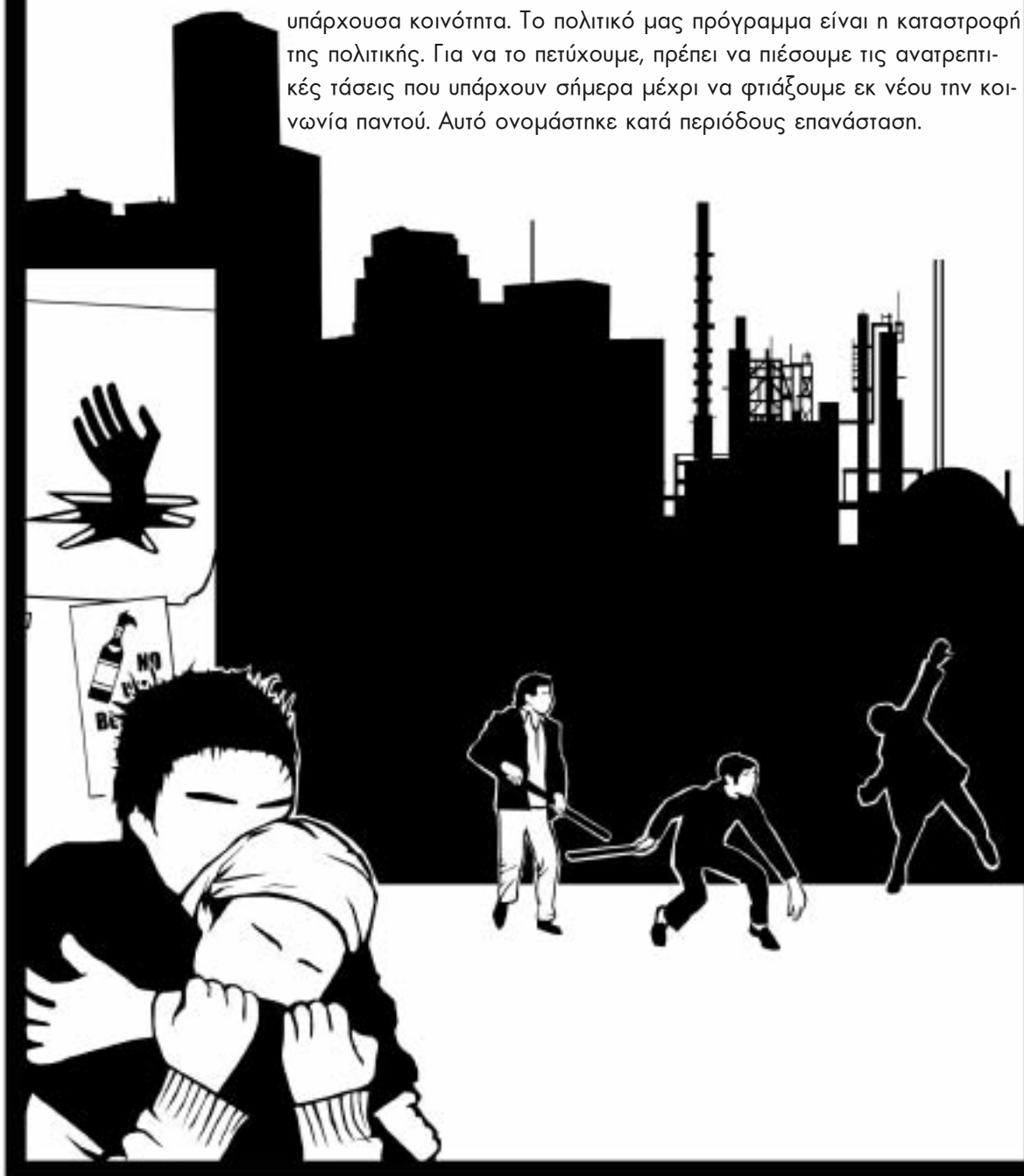

those who make revolutions half way only dig their own graves

Γινόμαστε όλο και πιο τολμηροί και πιο επιθετικοί στο κυνήγι των δικών μας ταξικών συμφερόντων. Αυτό δε σημαίνει ότι σχηματίζουμε μία νέα κυβέρνηση ή γινόμαστε τα νέα αφεντικά. Τα συμφέροντά μας βρίσκονται στο τέλος του τρόπου ζωής μας, συνεπώς στη κοινωνία που βασίζεται σ' αυτό τον τρόπο ζωής.

Είμαστε η εργατική τάξη που θέλει να καταργήσει την εργασία και τις τάξεις. Είμαστε η κοινότητα των ανθρώπων που θέλει να ξεσκίσει την υπάρχουσα κοινότητα. Το πολιτικό μας πρόγραμμα είναι η καταστροφή της πολιτικής. Για να το πετύχουμε, πρέπει να πιέσουμε τις ανατρεπτικές τάσεις που υπάρχουν σήμερα μέχρι να φτιάξουμε εκ νέου την κοινωνία παντού. Αυτό ονομάστηκε κατά περιόδους επανάσταση.

www.prole.info

Μπροσούρες & κείμενα για τους εξαγριωμένους μισθωτούς εργάτες

www.vrahokipos.net - www.black-tracker.gr

